

OD AUTORKY BESTSELLERU NEVIMOTNÝ ŽIVOT ADIE LARLENEJ

V.E. SCHWAB



Krehké vlákna moci

NÁVRÁT DO SVĚTA SÉRIE ODTIENE MÁGIE

Krehké
vlákna
moci

V. E. SCHWAB je autorka kníh:

Séria Cassidy Blake

MESTO DUCHOV

TUNEL Z KOSTÍ

MOST DUŠÍ

NEVIDITEĽNÝ ŽIVOT ADDIE LARUEOVEJ

GALLANT

Séria Odtiene mágie

TMAVŠÍ ODTIEŇ MÁGIE

STRETNUTIE TIEŇOV

ZAKLÍNANIE SVETLA

Séria Vlákna moci

KREHKÉ VLÁKNA MOCI

Krehké vlákna moci



V. E. SCHWAB

slovar

THE FRAGILE THREADS OF POWER

Copyright © 2023 by Victoria Schwab

All rights reserved.

Design by Julia Lloyd

Images © Shutterstock

Translation © Dominika Weinstock 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

ISBN 978-80-556-6791-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

V. E. Schwab: Threads of Power Series, Book 1 – The Fragile Threads of Power, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Tor Books, an imprint of Tom Doherty Associates, New York 2023, preložila Dominika Weinstock.

Texty piesní preložila z angličtiny Jana Kantorová-Báliková.

Zodpovedná redaktorka Jana Števlíková

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 830 00 Bratislava, v roku 2025.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

Tým,
ktorí stále
veria v mágiu.

*Mágia je rieka, ktorá zavražďuje všetky veci.
Dáva sa životu a v smrti ju volá späť
a jej tok zdanlivo stúpa a klesá,
hoci vlastne nestratí ani jedinú kvapku.*

– TIEREN SERENSE,
deviaty *Aven Essen* londýnskej svätyne



BIELY LONDÝN, *pred siedmimi rokmi*

Byť malá malo svoje výhody.

Ľudia hovorili o dospievaní, akoby to bol ktovieaký veľký úspech, no malé telá dokázali prekĺznuť úzkymi medzerami, ukrývať sa v tesných priestoroch a vkĺznuť na také miesta, kam sa iní jednoducho nedostali, a potom z nich vykĺznuť preč.

Takým miestom bol napríklad komín.

Kosika prekonala posledných pár metrov hmýrivými pohybmi a zoskočila do kozuba. Spod nôh jej do vzduchu vyletel oblak sadzí. Zadržala dych, sčasti preto, aby nevdýchla popol, a sčasti preto, aby sa uistila, že nik nie je doma. Lark tvrdil, že dom je prázdny, vyše týždňa tam nik nevstúpil ani odtiaľ nevyšiel, no Kosika si povedala, že radšej bude ticho, aby to neofutovala, a tak ešte chvíľu ostala skrčená v kozube. Čakala a načúvala, až kým si nebola istá, že je naozaj sama.

Potom rýchlo vyskočila na kraj kozuba a vyzula si topánky, zviazala šnúrky dokopy a prevesila si ich okolo krku. Zoskočila, bosými nohami pobozkala drevenú dlážku a vykročila.

Bol to pekný dom. Podlaha bola pevná a steny rovné, a hoci boli všetky okenice starostlivo zavreté, budova mala mnoho okien a po ich okrajoch presvitali úzke pásiky svetla, vďaka čomu nebola vnútri úplná tma. Neprekážalo jej vykrádať pekné domy, najmä ak ich ľudia nechali len tak bez dozoru.

Najprv sa pustila do špajzy. Vždy to tak robila. Ľudia, ktorí bývali v takýchto pekných domoch, nepovažovali veci ako džem, syr či sušené mäso za nejakú vzácnosť, nikdy neboli takí hladní, aby im na jedle záležalo.

No Kosika bola hladná stále.

Police špajzy však boli poloprázdne. Vrece múky. Meštek soli. Jeden kompót, z ktorého sa vykľul divoký pomaranč (neznášala divoké pomaranče). No vzadu za dózou sypaného čaju našla vrecúško z voskového papiera plné kociek cukru. Bolo ich tam aspoň desať – malých, hnedých a ligotavých ako kryštáliky. Vždy bola maškrtná a v ústach sa jej zbíhali slinky, aj keď si už do nich jednu kocku vopchala. Vedela, že by si mala vziať len jednu či dve a zvyšok nechať na mieste, ale porušila vlastné pravidlá a strčila si celé vrecúško do vaku, cmúľala kocku a pustila sa hľadať ďalšie poklady.

Trik spočíval v tom nevziať toho priveľa. Ľudia, ktorí toho mali dosť, si zvyčajne nevšimli, keď im zmizla jedna či dve veci. Jednoducho si pomysleli, že ich asi dakam zapatrošili, niekam ich položili a zabudli kam.

Možno ten človek, ktorý tu žil, zomrel, hovorila si. Alebo možno len odcestoval. Možno bol bohatý, taký bohatý, že mal na vidieku druhý domov alebo naozaj veľkú loď.

Pokúšala sa predstaviť si, akú má ten človek prácu. Cupkala po tmavých izbách, otvárala príborníky a zásuvky, hľadala ligotavé mincí, kovu či mágie.

Kútikom oka zazrela ligotavé žmurknutie. Vyskočila, dosadla do podrepu a až potom si uvedomila, že je to zrkadlo. Veľké postriebrené zrkadlo stojace na stole. Bolo priveľké na to, aby ho ukradla, ale aj tak sa k nemu priblížila a musela sa postaviť na špičky, aby videla v jeho odraze svoju tvár. Kosika netušila, koľko má rokov. Buď šesť, alebo sedem. Myslela si, že skôr sedem, lebo dni sa akurát začali skracovať a ona vedela, že sa narodila v dňoch, keď leto prechádza do jesene. Matka vždy vravela, že preto vyze-

rá, akoby ostala niekde na pomedzí, ani tu, ani tam. Vlasý nemala ani blond, ani hnedé. Oči neboli ani zelené, ani sivé, ani modré.

(Kosika nechápala, prečo na vzhľade človeka vôbec záleží. Vzhľad, to nie sú peniaze. Nedá sa utrátiť.)

Sklonila pohľad. V stole pod zrkadlom bola zásuvka. Nemala guľu ani úchytku, no videla, ako je jedna drážka vsunutá do druhej, a keď na drevo zatlačila, povolilo a uvoľnila sa skrýaná svorka. Zásuvka sa vysunula a odhalila plytkú priehradku s dvoma amuletmí vyrobenými zo skla alebo z bledého kameňa, jeden bol oviazaný kožou, druhý tenkými medenými drôtikmi.

Zosilňovače.

Nedokázala prečítať symboly vyryté do okrajov, ale vedela, že sú to talizmany. Také, ktoré mali zachytiť moc a priviazať ju k človeku.

Väčšina ľudí si nemohla dovoliť lapače mágie – jednoducho si kúzla vyrývali priamo do kože. No značky bledli, pokožka sa natiahla a kúzla sa časom pokazili ako zhnité ovocie, zatiaľ čo šperk sa dal sňať, vymeniť, doplniť.

Kosika zdvihla jeden z amuletov a premýšľala, či zosilňovače už nemajú takú cenu alebo sú práve ešte drahšie, keď sa svet teraz prebúdzá. Tak ľudia túto zmenu volali. Akoby mágia celé roky len spala a najnovší kráľ, Holland, ju nejakým spôsobom prebudil.

Ešte ho nevidela na vlastné oči, ale tých predošlých panovníkov raz zazrela: bledé dvojčatá, ktoré sa vozili na koňoch po uliciach, ústa tmavé od krvi iných ľudí. Keď sa dozvedela, že zomreli, pocítila len bodnutie úľavy, a ak mala byť úprimná, najprv nemala rada ani nového kráľa. No vyšlo najavo, že Holland je iný. Len čo si uzurpoval trón, rieka sa začala rozširvať, hmla rednúť a všetko v meste bolo náhle trochu jasnejšie, teplejšie. A zrazu začala opäť prúdiť mágia. Isteže, nie nejako veľa, ale bola tu a ľudia si ju ani nemuseli pripútať k telu pomocou jaziev či zaklínadiel.

Jej najlepši kamarát Lark sa raz ráno zobudil na to, že ho štekli dlane. Bol to podobný pocit, ako keď človeku znečitlivie

pokožka a potom sa do nej snaží znova vmasírovať cit. O niekoľko dní dostal horúčku a tvár sa mu leskla od potu. Kosiku veľmi vydesilo, keď ho videla takého chorého. Pokúšala sa prehltnúť strach, no rozbolel ju z toho žalúdok a celú noc prebdela, presvedčená, že Lark zomrie a ona bude ešte osamelejšia. No na ďalší deň sa znova stretli a on vyzeral úplne v poriadku. Pribehol k nej, zatiahol ju do uličky a natiahol pred seba ruky. Držal ich spojené, akoby v nich ukrýval tajomstvo, a keď roztvoril dlane, Kosika zhĺkla.

Vznášal sa mu v nich modrý plamienok.

A Lark nebol jediný. Za posledných niekoľko mesiacov sa mágia rozrástla ani burina. Ibaže v dospelých nikdy nevyklíčila – aspoň nie v tých, ktorí ju najviac chceli. Možno sa až prídliho pokúšali nútiť mágiu robiť, čo chceli oni, a teraz sa hnevala.

Kosike bolo jedno, že ich mágia preskočila, len nech nájde ju. Ešte sa to nestalo.

Vrela si, že je to v poriadku. Odkedy nastúpil na trón nový kráľ a spolu s ním sa vrátila aj mágia, ubehlo len pár mesiacov. No každý deň kontrolovala svoje telo, dúfala, že objaví náznak zmeny, skúmala si ruky a čakala na iskru.

Kosika si vopchala zosilňovače do vaku ku kockám cukru, zasunula tajnú zásuvku a pustila sa k vchodovým dverám. Načiahla sa k zámke a v tej chvíli na drevený prah zasvietilo svetlo. Prudko zastala. Bol očarovaný. Značky nevedela prečítať, ale Lark ju naučil, čo má hľadať. Škaredo zazrela na komín – bolo oveľa ťažšie vyliezť nahor ako zliezť dole. No presne to musela spraviť, a tak vliezla do kozuba, obula si topánky a šplhala sa hore komínom. Kým dorazila na strechu, lapala po dychu a bola pokrytá sadzami, za odmenu si preto hodila do úst ďalšiu kocku cukru.

Preplazila sa ku kraju strechy a vyzrela spoza neho nadol. Zbadala Larkove striebristoplondavé vlasy, s natiahnutou rukou sa snažil predáť talizmany okoloidúcim, hoci to boli len kamene s nepravými zaklínadlami. Stál tam najmä preto, aby sa uistil, že sa nik nevracia domov, kým je ona vnútri.

Kosika zapískala a on spýtavo pozrel hore. Ruky prekrížila do X: bolo to znamenie, že nemohla vyjsť cez dvere pre zaklínadlo, a on mykol hlavou k rohu. Páčilo sa jej, že majú jazyk, ktorý nepotrebuje slová.

Prešla na druhú stranu strechy, zliezla po odkvapovej rúre a zoskočila do podrepu na dlažobné kocky. Vystrela sa a poobzerala, no Lark tam nebol. Kosika sa zamračila a pustila sa uličkou.

Zrazu k nej odkiaľsi vystrelil pár rúk, schmatol ju a zatiahol do medzierky medzi domami. Zmietala sa a chcela útočníka pohrýzť do ruky, no ten ju náhle odstrčil.

„Pri všetkých kráľoch, Kosika,“ triasol Lark prstami, „si dievča alebo nejaký zver?“

„Som tým, čím práve potrebujem byť,“ odvrkla. Ale on už sa usmieval.

Lark mal nádherný úsmev, ktorý mu zalial celú tvár, takže človek mal chuť usmievať sa tiež. Mal jedenásť, bol vyťahnutý ako všetci chlapi v jeho veku, keď začnú rásť, a hoci mal vlasy bledé ako Sijlt, skôr než rozmrzol, oči mal teplé a tmavé, farby vlhkej zeme.

Načiahol sa k nej a oprášil jej sadze z oblečenia. „Našla si niečo dobré?“

Kosika vytiahla zosilňovače. Obracal ich v rukách a ona vedela, že dokáže prečítať zaklínadlá. Podľa toho, ako ich skúmal a kýval pritom hlavou, poznala, že je to dobrý lup.

Nepovedala mu o cukre a trochu sa za to hanbila, ale vravela si, že on aj tak nemá rád sladké, aspoň nie tak ako ona, a nechala si ho ako odmenu za ťažkú prácu, pri ktorej človeka ľahko lapia. A ak sa od svojej matky niečo naučila, potom to, že človek sa musí starať v prvom rade sám o seba.

Od svojej matky, ktorá s ňou vždy zaobchádzala ako s bremenom, s malou zlodejkou bývajúcou v jej dome, ktorá jedla jej jedlo, spala v jej posteli a kradla jej teplo. A Kosika veľmi dlho túžila, aby si ju niekto všimol, aby sa cítila chcená. No potom sa

deti začali prebúdať s ohňom v rukách alebo s vetrom pod nohami, či s vodou tečúcou ich smerom, akoby boli v údolí, a matka si Kosiku začala všímať, sledovať ju s chamtivosťou v očiach. Preto sa jej v posledných dňoch snažila vyhýbať.

Lark si amulety odložil – vedela však, že nech za ne dostane čokoľvek, polovicu z toho dá jej, vždy to tak robil. Boli tím. Postrapatil jej polodlhé vlasy a ona predstierala, že sa jej ten pocit, váha jeho ruky na hlave, nepáči. Nemala staršieho brata, ale pri ňom cítila, akoby ním bol on. A potom ju jemne potisol a rozdelili sa, Lark šiel tam, kam šiel, a Kosika sa pustila domov.

Keď sa priblížila k domu, spomalila.

Bol malý a úzky ako kniha na polici, vtesnaný medzi dva ďalšie na ulici, ktorá bola ledva široká na vozík, nieto na koč. No pred domom naozaj parkoval koč a pri dverách stál nízky muž. Cudzinec neklopal na dvere, len tam postával a fajčil, tenký biely dym sa mu vinul okolo hlavy. Kožu mal zdobenú tetovaniami, akými si dospelí priväzovali mágiu. Mal ich ešte viac ako jej matka. Značky mu pokrývali chrbty dlaní, predlaktia, strácali sa mu pod rukávmi a znova sa objavovali na hrdle. Premýšľala, či to znamená, že je silný alebo slabý.

Muž akoby cítil, čo si myslí, obrátil k nej hlavu a Kosika sa vrhla späť do tieňa najbližšej uličky. Obišla dom zozadu a vyľiezla po debnách pod oknom. Vysunula rám okna nahor, hoci to šlo ťažko a vždy mala strach, že keď cezeň bude preliezať, zošuchne sa dole a odfaklí jej hlavu. Ale nič sa nestalo a ona vkĺzla cez parapet dnu a so zatajeným dychom zoskočila na dlážku.

Z kuchyne počula hlasy.

Jeden patrila matke, no ten druhý nepoznala. Začula aj akýsi zvuk. Kovové *čink-čink-čink*. Kosika sa zakrádala po chodbe, opatrne vykukla spoza verají a zbadala pri stole sedieť matku s akýmsi mužom. Kosikina matka vyzerala rovnako ako vždy: unavená a chudá ako vysušené ovocie, z ktorého sa stratila akákoľvek mäkkosť.

No toho muža ešte nikdy nevidela. Bol šlachovitý, vlasy mal začesané dozadu a zviazané. Kosti na ľavej ruke mu pokrývalo tetovanie, ktoré vyzeralo ako uzly na lane. Ruku držal nad kôpkou mincí.

Zopár ich zdvihol a jednu po druhej ich nechal padnúť späť. To bol ten zvuk, ktorý počula.

Cink-cink-cink.

Cink-cink-cink.

Cink-cink-cink.

„Kosika...“

Nadskočila, matkin láskavý hlas ju vyľakal.

„Poď sem,“ matka k nej natiahla ruku.

Každý prst a aj zápästie jej ovíjala čierna značka a dievčina odolala nutkaniu cúvnuť, lebo nechcela matku rozhnevať. Opatrne preto vykročila a mama sa usmiala. Kosika si mala uvedomiť, že má zastať mimo dosahu, no práve naopak: spravila ešte jeden opatrný krok k stolu.

„Nebuď drzá,“ osopila sa na ňu matka a tento tón aspoň poznala. „Mágia sa u nej ešte neprebudila,“ povedala mama mužovi, „ale raz to príde. Je to silné dievča.“

Kosika sa pri tých slovách usmiala. Mama o nej nerozprávala pekné veci často.

Aj muž sa usmial. A potom sa vrhol vpred. Nie celým telom, len potetovanou rukou. V jednej chvíli bola na minciach a v ďalšej ju už držala za zápästie a ťahala k sebe. Kosika sa potkla, no muž ju nepustil. Obrátil jej ruku dlaňou hore a odhalil spodnú časť predlaktia s modrými žilami na zápästí.

„Hmm...“ poznamenal. „Je príšerne bledá.“

Mal nepríjemný hlas, akoby sa mu v hrdle zasekli kamene, a ruka na jej zápästí pôsobila ako ťažké studené puto. Pokúsila sa mu vykrútiť, no iba čo ju zovrel pevnejšie.

„Je v nej kus bojovnosti,“ dodal a v dievčine vzrástla panika, lebo mama tam len sedela a pozerala sa. Ibaže nie na ňu. Oči

upierala na mince a Kosika tam už nechcela byť. Lebo vedela, kto ten muž je.

Alebo aspoň to, čo je zač.

Lark ju pred takými mužmi a ženami varoval. Boli to zberatelia – no neobchodovali s predmetmi, ale s ľuďmi, s kýmkoľvek, kto mal v žilách aspoň kvapku mágie.

Kosika túžila mať magickú silu, aby mohla toho muža podpáliť, odstrašiť ho, aby ju pustil. Nemala žiadnu moc – ale aspoň si zapamätala, čo jej povedal Lark: kam treba udrieť chlapa, aby ho to bolelo. A tak sa celou váhou zaprela dozadu, prinútila cudzieho muža vstať a potom ho z celej sily mocne kopla priamo medzi nohy. Neznámy vydal zvuk ako mechy, z ktorých uniká vzduch, ruka na zápästí ju pustila, padol na stôl a prevrátil kôpku mincí, kým ona upaľovala k dverám.

Keď bežala okolo matky, tá sa ju pokúsila chytiť, no bola príliš pomalá, telo mala po rokoch kradnutia mágie vyčerpané. Kosika vybehla z dverí, skôr než si uvedomila, že za nimi stojí ten druhý muž a koč. Načiahol sa k nej v oblaku dymu, no ona sa skrčila, podbehla mu popod náruč a rozbehla sa po úzkej ceste.

Nevedela, čo by jej spravili, keby ju chytili.

No na tom nezáležalo.

Nedovolí im to.

Oni sú síce veľkí, ale ona rýchla, a ak aj poznajú tieto ulice, ona pozná uličky a schody a všetkých deväť múrov a úzke medzery – dokonca aj tie, cez ktoré sa nepretisol už ani Lark. Začali ju bolieť nohy a pľúca ju pálili, no bežala ďalej, pomedzi stánky na trhu a obchodíky, až kým sa budovy nevytratili a chodník sa nezmenil na schody a nezaviedol ju do Strieborného lesa.

A ešte ani vtedy nezastala.

Ani jedno dieťa sa neodvážilo ísť do lesa. Vraveli, že je mŕtvy, že v ňom straší, že v stromoch sú tváre, z olupujúcej sa sivej kôry hľadia oči. No Kosika sa nebála – alebo mala z mŕtveho lesa menší strach ako z tamtých mužov s lačnými očami a ruka-

mi, čo pripomínajú okovy. Prebehla cez prvý rad stromov, rovných ako mreže na klietke, a pokračovala ešte cez druhý, tretí, štvrtý, až sa napokon pritisla k úzkemu kmeňu.

Zavrela oči a zadržala dych, pokúšala sa počuť viac než len svoje prudko tlčúce srdce. Počuť hlasy. Počuť kroky. No svet náhle stíchol a k nej doliehalo len mrmlanie vetra v takmer holých konároch. Jeho šuchot na krehkých listoch.

Pomaly otvorila oči. Zo stromov oproti nej sa na ňu upieral tucet drevených očí. Čakala, kým zažmurkajú, ale nestalo sa tak.

Kosika sa v tej chvíli mohla obrátiť späť, no neurobila to. Prešla cez okraj lesa a to jej dodalo odvalu. Pustila sa hlbšie, kráčala, až kým nestratila z dohľadu strechy domov, ulice aj hrad, až kým nemala pocit, že už vôbec nie je v meste, ale niekde úplne inde. Niekde, kde je pokoj. Kde je ticho.

A potom ho zbadala.

Muž sedel na zemi, opieral sa o strom, nohy mal vystreté pred sebou a bradou sa dotýkal hrude. Bol ochabnutý ako handrová bábika, no pri pohľade naňho aj tak zalapala po dychu a ten zvuk bol v tichom lese hlasný ako prasknutie palice. Rukou si zakryla ústa a učupila sa za najbližší strom, čakala, že muž prudko zdvihne hlavu, že sa načiahne po zbrani. No ani sa nepohol. Musel spať.

Kosika si hrýzla peru.

Nemohla odísť – nebolo bezpečné ísť domov, ešte nie – a nechcela sa mužovi na zemi otočiť chrbtom pre prípad, že by sa ju pokúsil prevkapiť. Preto si sadla chrbtom k ďalšiemu stromu do tureckého sedu, tak, aby na spiaceho cudzinca videla. Pohrabala sa vo vačkoch a vytiahla voskované vrečko s cukrom.

Cmúľala kocky po jednej a z času na čas uprela pohľad na muža pri strome. Rozhodla sa, že jednu kocku cukru nechá preňho z vďaky, že jej robil spoločnosť, no prešla hodina a slnko kleslo natoľko, až sa dotýkalo konárov, vzduch už nebol vlažný, ale studený, a muž sa stále nehýbal.

Začala mať z toho zlý pocit.

„Os?“ zavolala a pri zvuku svojho hlasu, ktorý prelomil ticho Strieborného lesa, sa strhla. Slovo sa odrážalo od tvrdých stromov.

Haló? Haló? Haló?

Kosika sa postavila a pustila sa k mužovi. Nevyzeral byť veľmi starý, no vlasy mal striebrostobiele, odev bol fajnový, príliš pekný na to, aby v ňom sedel na zemi. Navrchu mal strieborný polovičný plášť, a len čo sa k nemu dostala dosť blízko, uvedomila si, že nespí.

Bol mŕtvy.

Kosika už videla mŕtve telo, ale vtedy to vyzeralo podstatne inak: končatiny malo všelijako nakrivo a na dlažbe ležali vnútornosti. Na mužovi pod stromom si nevšimla žiadnu krv. Zdalo sa, akoby sa len unavil, rozhodol sa sadnúť a oddýchnuť si a už sa mu nepodarilo opäť vstať. Jednu ruku mal zvesenú v lone. Druhá mu visela po boku. Kosika ju pohľadom sledovala až na miesto, kde sa dotýkala zeme. Pod prstami niečo zazrela.

Nahla sa bližšie a uvidela trávu.

Nie tie tvrdé krehké lístky, ktoré pokrývali zvyšok Strieborného lesa, ale mäkké, nové výhonky, malé a zelené, ktoré sa spod dlane neznámeho rozširovali ako poduška.

Prebehla ňou prstami, a keď náhodou pohladila jeho kožu, prudko sa odtiahla. Muž bol studený. Oči jej padli na jeho polovičný plášť. Vyzeral pekný a teplý a najprv si pomyslela, že si ho vezme, ale nedokázala sa prinútiť opäť sa mŕtveho dotknúť. Ale ani sa jej nechcelo opustiť ho. Vzala poslednú kocku cukru z voskového vrecúška a položila mu ju do dlane. V tej chvíli ticho prerušil zvuk.

Škripot kovu a dupanie nôh.

Kosika vyskočila a rozbehla sa medzi stromy, pátrajúc po úkryte. No neprišli hľadať ju. Počula, ako kroky spomalili, potom zastali, a tak zastala aj ona a vykukla spoza úzkeho kmeňa. Od-

tiaľ toho muža na zemi nevidela, len vojakov, ktorí stáli nad ním. Boli traja, strieborné brnenie sa im v slabom svetle lesklo. Kráľovské strážne.

Kosika nerozoznala, čo hovoria, ale videla, ako jeden z nich pokľakol, a počula, ako druhý vydal prerývaný vzlyk. Zvuk, ktorý štiepil les, prinútil ju strhnúť sa, otočiť sa a utiecť.